

[Eva Møller]

Men jeg vil gerne sige, at jeg ikke føler mig 100 pct. sikker. Jeg bemærkede, at Socialdemokratiets ordfører, fru Helen Beim, sagde, at når man som lægmand læser lovforslaget, kan man blive meget klogere. Jeg vil gerne sige, at da jeg læste lovforslaget, konstaterede jeg, at jeg somme tider læste ét på den ene side og noget, som jeg syntes så lidt anderledes ud, når jeg nåede hen på den næste side, og noget helt tredje, når jeg nåede endnu lidt længere hen i forslaget.

Og hvis ikke alle disse bemærkninger bliver enstemmige og belyser tingene i den retning, som jeg gerne vil have, kan jeg ikke umiddelbart love, at Det Konservative Folkeparti kan tilslutte sig forslaget.

Vi har naturligvis også med bekymring noteret os en lang sagsbehandlingstid. Men er der kun én eneste måde at få ændret sagsbehandlingstiden på? Jeg har en lille parcelhushave, og den er der såmænd ikke meget gods i; den er faktisk mindre end den, ministeren havde i tidligere tider – men det var en personlig bemærkning, og dem skal vi vist afholde os fra – og jeg vil gerne vide, om der kun er én måde at ændre de lange sagsbehandlingstider på, nemlig ved at lade være med at lade Miljøklagenævnet behandle sagerne. Hvorfor kunne man ikke fortsat lade Miljøklagenævnet behandle disse sager? Hvorfor er et ekspertpanel pludselig bedre end Miljøklagenævnet? Hvad er baggrunden for det?

Hvorfor synes man ikke længere, at organisationerne og producenterne skal have lov til at kunne anke sagen? Hvorfor skal det være helt forbudt? Hvad er baggrunden for, at de ikke skal have lov til det? Det kan da godt være, at der så skulle lægges nogle restriktioner på deres muligheder for at anke: at de skulle indbetale noget kaution, eller andre ting. Men hvorfor skal de ikke have lov til at anke? Det synes jeg ville være interessant at få belyst.

Jeg vil også gerne vide, om det er rigtigt, at hvis det skal foregå sådan, som jeg tror at det skal, hvis vi skal have samarbejdet mellem EU-landene til at foregå ordentligt, så skal tingene notificeres. Det læser jeg også at de skal ét sted i bemærkningerne til lovforslaget. Men et andet sted får jeg en klar fornemmelse af, at sådan er det ikke alligevel. Og for mig at se er det i hvert fald et krav, at det skal notificeres.

Jeg synes også, det er interessant, at ministeren ifølge dette lovforslag bemyndiges til næsten uindskrænket at kunne gøre hvad som helst, og det er jeg ikke tilhænger af, for jeg synes, det er vigtigt med en parlamentarisk kontrol af de ting, der sker.

Jeg har mærket mig, at der er nævnt seks stoffer i liste A i bilaget. Men jeg kunne da godt tænke mig at vide, hvorfor det netop er disse seks og ikke en række andre.

Jeg har læst bemærkningerne omme bagi, men jeg synes også, det fremgår af dem, at det faktisk ikke er altid, at vore nabolande forbyder de samme stoffer. Hvorfor skal vi så nødvendigvis forbyde dem i Danmark?

Har ministeren planer om, at alle stofferne i forbindelse med de manglende 103 revurderingssager – hvoraf de 84 endnu mangler en afgørelse – skal på den liste? Sådant synes jeg man kan læse bemærkningerne.

Og kan disse seks stoffer slet ikke ankes eller ekspertvurderes? Er det nogle, som miljøministeren og Miljøstyrelsen bare har pillet ud, uden at Miljøklagenævnet eller det ekspertudvalg, der kommer til, skal kunne udtale sig om dem?

Endelig har jeg mærket mig, at der er 120 dages dispensationsret. Det er selvfølgelig udmærket for landbruget. Men så vidt jeg kan læse, kan dette ikke gentages i én uendelighed. Hvad gør så spinatfrøgartnerne – for nu at tage det eksempel, ministeren selv har peget på i sin fremsættelsestale – når de 120 dage er gået? Dør de af sult?

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg kan tilslutte mig alt det, som fru Eva Møller her fremhævede, og det er nøjagtig de samme anker, jeg har mod lovforslaget. Derfor må jeg sige, at som forslaget ligger i øjeblikket, kan Venstre ikke stemme for denne lovændring.

Jeg vil gerne starte med at sige, at vi er lige så optaget af et godt miljø og rent drikkevand som de fleste partier her på Christiansborg, ja, måske mere, men vi er bl.a. utilfredse med de signaler, Miljøministeriet sender ud til omverdenen. Dette forslag kan risikere at få og vil sandsynligvis få den stik modsatte effekt. Det vil ganske enkelt afholde store kemikoncerner fra at søge om godkendelse af de nyeste og mest miljøskånsomme midler, der er på markedet, og dermed sætte dem i handelen.